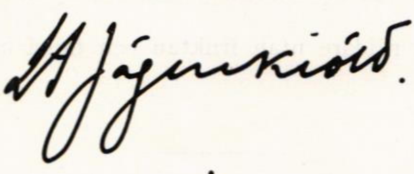




†

Den 4 september 1945 omkom genom olyckshändelse en av vår förenings både till åren och som ledamot äldste medlemmar, förre intendenten vid Göteborgs naturhistoriska museum, professorn fil. dr L. A. Jägerskiöld.

Jägerskiöld var visserligen icke entomolog och har icke publicerat något inom denna forskningsgren. Redan under ungdomsåren kom han emellertid i kontakt med flera entomologer och hyste i själva verket

ett varmt intresse också för insekternas värld. Sedan han efter uppnådd pensionsålder bosatt sig i Djursholm, bevistade han så gott som alla våra sammankomster, där han ofta deltog i diskussionen. Han har även bidragit i föreningen med ett livligt uppskattat föredrag om de entomologer, han mött under sin långa levnad.

Jägerskiöld föddes på Mejlans utanför Helsingfors den 12 november 1867. Han kom till Sverige redan 1874 och tog studenten i Stockholm 1886. Följande år började han studera i Uppsala, där han 1893 promoverades och samma år blev docent i zoologi. Våren 1904 utnämndes han till intendent vid Naturhistoriska museet i Göteborg, där han utfört sitt livsverk och där han stannade till han 1937 pensionerades.

I sin ungdom var Jägerskiöld närmast nematod- och trematodforskare, men blev snart nog en framstående kännare av vår högre djurvärld, särskilt fåglarna, ivrig jägare och sportsman, som han alltid varit. Under senare år har han huvudsakligen ägnat sig åt en stort upplagd utforskning av bottenfaunan vid vår västkust.

Trots sina 78 år bibehöll Jägerskiöld en obruten både psykisk och fysisk vitalitet, för vilken intet var främmande. Han var en originell människa, men också en betydande personlighet, en storvulen kraftnatur av vikingaformat och mäktig resning, godhjärtad och hjälpsam, en verklig vän och kamrat, utan svek och med humorns välsignade gåva. Oaktat många svåra sorger behöll han ända in i ålderdomen den unge studentens ljusa livssyn och spred glädje och trevnad omkring sig vart han kom. Vi äldre, som redan då seklet var ungt hade förmånen att komma honom nära, skola med stor tacksamhet och saknad minnas honom, men jag tror att hans vinnande sätt, den stimulans, som utstrålade från honom och det stora intresse, han visade för var och en, icke kunnat undgå att göra ett djupt intryck även på hans yngre, nyförvärvade vänner och att förlusten även bland dem kommer att kännas svår.

En ädling och riddare utan fruktan och tadel har för alltid lämnat oss.

O. Lundblad.